

Fény sugar

Evangéliumi hitebrazító és hirmelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diak. főtestvér. — Laptulajdonos: „Fébé“ Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnökrő. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

„Ha nem az Úr az, aki velünk volt . . .“

Zsolt, 124, 2.

Ha nem az Úr az . . . Ki az, aki mikor háborog a tenger, lecsendesíti körülötted a hullámokat és így szól: „Én vagyok.“?

Ha nem az Úr az . . . Ki az, aki sötét éjszakákon ráteszi gyógyító kezét szived fájó sebére és azt mondja: „Ne félj, én megsegítek“?

Ha nem az Úr az . . . Ki az, aki lecsendesíti háborgó, lázadozó szivedet: „Békességet hagyok néktek“?

Ha nem az Úr az . . . Ki az, aki, mikor az ellenség üldözőbe vesz és nyilai ott repkednek körülötted, így szól: „Elég néked az én kegyelmem“?

Ha nem az Úr az . . . Ki az, aki, ha mindenki elhagy is, ha mindenki megvet és lenéz, akkor is szerető karjaiba zár és így szól: „Enyém vagy“?

Ha nem az Úr az . . . Ki az, aki a csüggedés óráiban felemel, a kétség perceiben biztat? Ki az, aki szemeivel tanácsol, kezével vezet? Ki az, aki simogat? Ki az, aki, ha kell, dorgál és fedd? Ha nem az Úr az, ki az?

Az Úr az akit magad előtt látsz, amikor életedet besugározza emberek igazi szeretete és amikor szived igaz örömben és boldogságban dobog. Ugy-e elhiszed, úgy-e megérted, úgy-e örülsz neki?

De az Úr az, aki betegségben és nyomorúságban és nélkülözésben és szenvedésben és félreismertetésben is előtted áll. Az Úr az, aki a vihar tombolásában, a hullámok torlódásában, az ellenség nyilai között is előtted áll . . . Az Úr az, aki előtted áll megvettetésben, gyalázatban és igen, az Úr az, aki előttem is áll . . .

Elhiszed-e, megérted-e, hálát tudsz-e Neki adni érte? Mert ha nem, akkor erősebb eszközökre lesz neki szüksége, hogy meglásd, hogy Ő az, aki a viharban dorgál, a betegségben fedd, az ellenség gúnykacaján át nevel, de mindenen keresztül és mindenképp által szeret! . . .

Igen „az Úr az, aki velünk volt . . .“ De az Úr az, aki velünk van és aki velünk lesz minden időnkben!

„Az Úr velünk! És akkor kicsoda ellenünk?“

Az Úr velünk! . . . Imádkozók imára fel! Hallelujah! . . . Az Úr velünk!

Dr. F. M. d. fi.

Ne szeressétek a világot, se azokat, amik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete. Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága és a szemek kívánsága, és az élet kérdése nem az Atyától van, hanem a világból. És a világ elmúlik, és annak kívánsága is; de aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké. I. Ján. 2: 15, 16, 17.

„Most merítetek.”

Ján. 2:8.

Ezek a szavak a kánai menyegzőn hangzottak el az Ur Jézus ajkairól. Nem olyan menyegző volt az, mint amelyeneket ma nagyon sok helyen ülnek. A legjellemzőbb különbség az volt, hogy meghívták rá Jézust. Vajjon hányadik menyegzőnél teszik ezt meg ma-napság? Már ez is biztosít bennünket arról, hogy azon a menyegzőn nem volt tivornyázás, duhajkodás. Bor is kevés volt készletben, mert hamar elfogyott. S mikor Mária segítségért Jézushoz fordul, Jézus addig nem teljesíti a kérést, míg meg nem győződik róla, hogy megkapta rá az engedélyt mennyei Atyjától. Az Ő órája mindig az, ami az Atyáé, mert Ők ketten egyek. S mikor megkapja az engedélyt, akkor csodát tesz, a vizet borra változtatja. S akkor hangzik el a szó: »Most merítetek.« S mikor merítenek, akkor tapasztalják, hogy ez jó bor, sokkal jobb annál, amit eddig ittak. S bizonyára olyan bor, ami felüdít, táplál, de nem részegít meg, nem árt. Mert a Jézus által nyújtott ital mindig ilyen. Abból bátran lehet meríteni.

A kánai menyegző borának története, kép, példázat. Jézus az életető italt ma nem szemmel látható alakban adja, hanem lelkileg. Adja az Igében, adja az imádság útján, adja Önmagában. Merítesz-e ebből az italból? Tápláloed-le lelket az Igével? Kitérod-e szí-

vedet imádságban? Összeköttetésben vagy-e hit által Jézussal? Odajárulsz-e engedelmesen, nap-nap mellett, sőt óráról-óra a soha ki nem apadó forráshoz? Észreveszed-e, hogy *most* meríthetsz belőle? *Most*, tehát bármikor. Figyeld az alkalmakat, el ne szalaszd. *Most* van idő Bibliádból egy pár verset olvasni. Ne töltsd el mással ezt a drága időt. *Most* van alkalmad néhány percig csendes imádkozásba merülni. Ne engedd a gondolataidat szertecsapongani. *Most* van idő elmenni egy összejövetelre, ahol az Igét hirdetik. Vissza ne tartson valami szórakozás, emberektől való félelem, vagy restség. Sőt, munkádat is úgy oszd be, hogy az se tartsa vissza. Meríts a forrásból *most*, mikor itt az alkalom.

De többet mondok. Tanulj meg folyvást a forrás mellett maradni és meríteni. Nem kell ehhez folyvást a Biblia, imádkozó szavak, összejövetel. Ha az ezekre való alkalmakat jól kihasználod, akkor lelked munka és pihenés közt, ébren és alva, folyvást összeköttetésben marad Jézussal s akkor folyvást merítesz még akkor is, mikor nem is gondolod. Mint ahogy az élő ember folyvást lélegzik, még ha nem veszi is ezt öntudatosan észre. Ez is lehetséges. Hit által lehetséges. Noked is lehetséges.

Vargha Gyuláné.

Gyermek az úton.

Míg hazaérünk, hosszú út vár még,
Gyöngye kis lábad hamar elfárad.
Karomba veszek, gyere fiacskám,
gyere csak. Ne féltsd édesapádat,
elbír az téged.

»Édesapám, te olyan lassan jársz.
Sietek én majd és hazaérek
hamar, meglátod.«

Mennek előre. Ugy csalogatnak
tarka lepkék és virágos rétek.
Jó volna tépni. Óh, csak egy szálát.
Itt egy fehérét, ott meg egy kéket.
Színes pillangó! Gyorsan utána
sebes iramban. Jaj, az út hol van.
Ha fel nem csendül az a szerető
meleg, hívó hang ott a távolban,
ugyan mi lenne?

Mind magasabbra vezet az ösvény,
megbotlanak a futó kis lábak —
kegyetlen kőben. Jobb volna mégis
erős karján az édesapának.
Bizony jobb volna.

Közelebb símul mindegyre hozzá.
Jön már az este, nőnek az árnyak,
félelem árnya hull a szívére.

Suhogó szárnyon fészükre szállnak
mind a madárkák.

Eszébe jut a távoli otthon...
Szeme megtelik fényes, bűnbánó
könnnyel s az ajka kérésre mozdul:
»Végy a karodba, édesapám, óh,
végy a karodba!«

Ott, ott a drága, erős karokban
nem érik el a fekete árnyak,
jó pihenő van, jó menedék ott,
meleg szíven az édesapának,
biztonság, béke.

Magamban bizó megfáradt gyermek
mikor hiába sok akarásom,
erőtleniségem mikor már látom,
hívó karodba édes. Megváltóm
hát ne mennék-e?

Annyi gyermeked hiszi még azt, hogy
jánni az utat maga is képes.

Bár sietnénk mind erős karodba.

Ott a Te néped szombati, édes,
nagy nyugodalma.

Aldj meg Urunk, hogy oda siessünk,
áldj meg bennünket karodba vonzó
égő vággyal ma. *Belák Erzsébet.*

Keresem az örömet.

Valaki elindult az öröm keresé-
sére. Fiatal volt és erős, telve
ifjú tűzzel. Tudta, hogy mit akar:
mély és tiszta örömet keresni. Örö-
möt, mely betölthetné szívét és
boldoggá tehetné. Járt a napsü-
tötte helyeket, rétet, mezőt. Von-
zotta az erdő néma csendje. Cso-
dálattal merült el a természet
szépségeibe. Vajjon itt találja-e
meg az igazi örömet? Ifjú szív-
vel itt maradjon-e, itt lesz-e boldog
és vidám?

Sötét felhő tornyosult az égen.
Az erdő hideg és félelmes lett.
Kísértetiesen hajladoztak a fák,
ijedten hallgattak el az éneklő
madarak. Az erdő néma csendjét
mennydörgés, cikkázó villám járta
át, ő pedig, aki a maradandó, igaz
örömet kereste, csaldóttan me-
nekült haza. A természet titkokkal
teljes világában nem találta meg
azt, amit keresett.

De meg akarta találni. Most
másban kereste. Barátjával gyak-
ran együtt voltak; ő énekelte s
a barát pedig hegedűn kísérte.
Mámorosan, diadallal tört fel keblé-
ből az ének. A dal szárnyain
lelke ismeretlen világ felé igye-
kezett. Ez lesz vajjon az igazi
öröm, melyet olyan régóta kere-
sett?

Kopogtak az ajtón. Sápadt arcú,
ijedt tekintetű kislány lépett be.
A huga volt. »Jöjj azonnal« —
könyörgött a kislány. »Édesanyánk
rosszul lett, elesett... még él...
de... jöjj!« Ismét ott kellett hagy-
nia az álmok világát, rideg való-
ságra ébredt. Valóban nincs za-
vartalan öröm ezen a világon,
vagy csak az ő számára nincs?
Elsietett, otthon már várta beteg
édesanyja. Ezentúl nem volt ideje
önmaga számára. Most is elővette
ugyan a hegedűt, de csak azért,
hogy édesanyját felderítse, most

is járta az erdőt, de csak azért, hogy friss virággal a beteg szenvedő arcára mosolyt csaljon. Ilyenkor úgy érezte, hogy felnyílik egy ablak a szíven s az annyit keresett öröm egy sugára hatol be rajta. Már nem volt céltalan az élete. Szolgált, dolgozott másokért, örült annak, hogy másokat boldogíthat. De még ez sem volt az igazi öröm. Lapozgatott a Szentírásban. Ehez a helyhez ért: »Amiképen az Atya szeretett engem, én is úgy szerettelek titeket, maradjatok meg ebben az én szeretetemben... Ezeket beszéltem néktek, hogy megmaradjon tibenetek az én örömem és a ti örömetek beteljék.« Ime megtalálta az igazi, zavartalan, mély, tiszta és szent örömet.

Alkohol.

1. Éjszakai sörözés után autóversenyre vállalkozott két ifjú ember. Eredmény: összeütközés, sebesülések.
2. Éjfélíg ivott a csapszékben a kocsivezető. A vonat kisiklott, az utasok közül többen az életüket veszítették. Következménye: 9 évi fegyház.
3. Ittasan tért haza otthonába a családapa. Haragjában fejszével támadta meg négy kicsiny gyermekét.
4. Vőlegény és menyasszony pezsgöztek együtt s azután a vonat elé vetették magukat. A leány meghalt, az ifjú mind a két lábát elvesztette.
5. Tizenkilenc éves fiú agyonütötte ötvenkétéves apját. Az indítók: megromlott családi élet.
6. Tizenhatéves gyárimunkás veszekedett édesanyjával és megverte, amiért éjszakai kimaradásáért megfedette.

7. Jólmenő üzlettel bíró kovácsmester — »üzleti érdekből« — ivásnak adta magát. A vége: a kovács csődbe jutott és a tiszteletreméltó iparosból napszámos lett.

A bűnből kiragadva.

Gardiner angol ezredes (szül. 1688) tehetséges, bátor katonatiszt volt, azonban az erkölcstelenség bűnének rabja. Éjszakáit Páris mulatóhelyein töltötte. Ily alkalommal egyszer éjféλι 12 órára adott találkozót egy hozzá hasonló életű asszonnynak. A lassan haladó várakozási időt elütni akarván, könyvet vett a kezébe. A könyv címe: »Igazi hadvezér«. A könyv a megfeszített Jézusról, a bűnösök Megváltójáról szólt. Isten Fiának szenvedése és halála kitörölhetetlen, mély nyomokat hagyott a lelkében. Az Ur állt eléje, hallotta a hangját: »Bűnös, éretted szenvedtem, mivel hálálad meg?« Szíve mélyéből tört fel a kiáltás kegyelemért, bűnbocsánatért. Ez az óra fordulópont volt Gardiner életében. Felállt az asztaltól, otthagyta könnyelmű, léha barátait. Három hónapig küzdött még ezután s Isten könyörült rajta. Forró imája meghallgatást nyert, szívébe a megváltottság szent bizonyossága költözött. Mint Jézus Krisztus jó vitéze, szent élettel dicsőítette Urát, bátran bizonyosságot téve Róla.

Csendben elrejtett örömpatakocská folyik mindazok szívéből, akik valósággal összeköttetésben vannak a forrással.

„Hogyan fogadták?”

Ma éjszaka a következő álmot láttam: az örökkévaló Isten ítélőszékében ült és az emberiség nagyjai elvonultak előtte. Mózeshez így szólt az Ur: »Amíg a földön éltél, mit adtál népednek?»

»A törvényt«.

»S ők mit tettek?»

»Vétkeztek«.

Bonaparte Napoleontól azt kérdezte: »Te mit nyújtottál népednek?»

»Dicsőséget«.

»S a következménye?»

»Szenvedés«.

Igy kérdezett még meg sokakat, de mindegyiktől fájdalmas feleletet kapott. Elpanaszolták, hogy életük, munkájuk, tehetségük, népük előtt hamarosan értéktelenné vált.

Végre az örökkévaló Isten megszületett Fiához fordult: »Szerelmes Fiam, mit adtál te az embereknek?»

»Békességet«.

»Hogyan fogadták?»

Krisztus nem felelt. Átszegezett kezével takarta el könnytől ázott arcát.

Rosegger Péter.

***

Egész emberek.

Nagy ember nem mindenki lehet. Hogy valaki nagy ember lehessen, ahoz nagy tehetség kell és megfelelő körülmény; ezt a kettőt csak Isten adhatja. Hanem egész emberek lehetünk, ha az isteni igazság világosságában győzedelmeskedve, Isten kegyelme által hátat fordítunk a bűnnek.

A mostani időkben népünknek különösen szüksége van egész emberekre. Nehéz időközön megyünk keresztül. Ha az örökkévalóság lehellete járja át lelkünket, akkor

hasonlatosak leszünk az olyan hajóhoz, mely a révben áll, a vihar megtépázza, de elragadni nem tudja, mert horgonya fenéken van.

Szakíts a bűnnel.

Kolorádóban csodálatos természeti tünemény látható: eső, amely sohasem ér le a földre. Sötét fellegek gyülekeznek az égbolton, telve üdítő esővel, — de egyetlen csöppje sem éri el a kiszáradt növényzetet. A magyarázat az, hogy itt a légkör egyetlen forró légáramlat, s ha az eső le is esik, a légáramlat felszívja, ezért a talajig nem juthat le. Ismertem embereket, akikhez az isteni kegyelem egyetlen csöppje sem érhetett el. Bűnös kívánságaik forró légáramlata lehetetlenné tette azt. A bűn feltartóztatja Istennek reánk áradó szeretetét. Szakíts a bűnnel s fáradt, elepedt lelkedet Isten áldott esője fogja felüdíteni.

Használad-e?

Egy ifjú egyik nagynénjét látogatta meg. Amikor éppen hazafelé indult, megeredt az eső. Az ifjú az előszoba sarkában levő ernyő után nyúlt, de a nagynéni ijedten kiáltott fel: »Ne bánts, nem szabad! 23 éve az enyém, de eső még soha nem érte és most sem ázhatik meg.« Azt gondolom, hogy sokaknak a hite hasonlít ehez. A vallás szép tárgy, amely a sarokban áll, amelyet néha megnéznek, de a mindennapi életben soha sem használnák. Különös események alkalmával, betegségnél, talán elveszik, de nem vehetik hasznát éppen azért, mert nem használták. A huszonhárom évig használatlan ernyőnek az eső ellen védő selyme elernyed, elszakadt, használhatatlanná vált, — így van ez a hittel is.

KÜLMISSZIÓ

Rafle Jojakim effendi

ma az asszuáni missziói munka evangélizáló segéd munkása. Kopt keresztyén vallású iparos, majd kereskedő, később ujságíró lett. Egy ideig a kopt egyházzal teljesen szakított, hiszen ott tanulta azt a tévhitet, hogy jócselekedetei révén a bűnös bűnbocsánatot nyer. A Bibliát csupán azért vette kezébe, hogy sokoldalú tudományát gyarapítsa. De az Ur szólt hozzá s ő megértette, különösen azt, hogy Jézus a bűnösök Megváltója, a betegek áldott Orvosa, aki nem az igazakat, hanem a bűnösöket hívja magához! Belátta, hogy a kopt egyház mai alakjában holt egyház. Életét csak Jézus Krisztus, az élő Megváltó adhat a holt tetemekbe. Gyökeres reformációra van szükség!

Bőven volt alkalma, hogy összehasonlítsa az arab-evangélikus egyház tanait a kopt egyház tanáival. Ez áttekintés munkájában nagy segítségére volt Luther életrajza, amelyet áttanulmányozott. Ekkor érlelődött meg szívében a gondolat, hogy Kairóba megy a misszió »Evangyelistaképző Intézeté«-be. Néhány év múlva már oklevéllel került szülőföldjére, mint evangyélita. Évekig végzett otthonában áldott munkát.

Most az Evangélikus-Mohamedán Misszió munkása. Azt írja: »... Volt idő, amikor nem tudtam, hogy be kell teljesednem Szentlélekkel. Hányszor jutottam már a végső kétségbeesésig, amíg e nehéz leckét megtanultam. Azóta tapasztalom az Ur kegyelméből, milyen nagy annak jelentősége! Azóta bátran hirdetem Isten üdvtervének e csodálatos pontját. Én is csak mint bűnös, nyertem szabadulást. Azért más is, minden

bűnös, jöjjön haladék nélkül Jézushoz. Hallja meg Urunk hozzá intézett kiáltását s engedelmeskedjék azonnal!

Kérem, imádkozzanak értünk, hogy az Igét befogadják az arab, kopt és núbiai szívek! Imánk, mint az Ur akaratával megegyező kérés, kell, hogy felhatoljon a kegyelem királyi székéhez s meghallgatásra találjon. Amióta Asszuánban munkálkodom, boldogan tapasztalom, hogy az Ur megérinti a szíveket s nagy dolgokat cselekszik: Isten Igéje a szív mélyébe hatol a Szentlélek ereje által! E nagy erőből bőven juttat hű Urunk mindenkinék, aki az Ő szőlőjében munkába áll!«

*****

Az elmúlt év decemberében elhunyt Kunst Irén misszionáriusnőnek októberben írott s Európába most érkezett leveléből közöljük a következőket: Szeptember 16-án 10.000 vörös katona vonult be Tongtaoba. Hála legyen az Urnak, ebben az időben nem tartózkodtam itt, s ez által az Ur sok szenvedéstől kímélt meg. A hivatalnokok s a lakosság elmenekült. Missziói házukba is betörttek, szekrényünket üresen, mindentől kifosztva találtuk. Sokan megbetegedtek a kiállott szenvedésektől, s az Ur betegágyaikon komolyan szólhatott hozzájuk...

Hsüningben lévő szereteteinket is csodálatosan megmentette az Ur. Amikor a vörösök már-már elfoglalták a várost, segítő csapat érkezett és heves küzdelem után visszaszorították a vörösöket...

Kérem, hordozzanak továbbra is imáinkban. Az Ur őrizzen mindnyájunkat s adjon békésesebb időket, több munkaalkalmat. Hűsége őrizze és tartsa meg gyülekezetét és segítse el az Ő országába!

Imádkozó, hálás szeretettel

Kunst Irén.

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Febr. 1. Márk 10:1–31. Róm. 11: 25–36. Mi emberek nagyon is kevésbé hajlunk meg Istennek a nagysága, szentsége, fensége előtt. Szeretjük benne a jóságos Istent látni, aki a megtérő bűnöst elfogadja, de aztán sokszor még mint kegyelembe fogadott gyermekek sem vagyunk elég alázatosak, hanem hajlandók vagyunk okoskodni és belékontárkodni Isten útáiba és végzéseibe. Különösen beteg pont a keresztyéneknél a zsidókérdés. Hogy, még zsidók is, akik nekünk annyi bajt okoznak, s akikben annyi bűnt látnak — még azok is üdvözüljenek! Oh, kemény emberi szív, ne akarj te tanácsot adni a böles és igazságos Istennek, hanem fogadd el Isten gondolatait, ha azok számodra most még kikutathatatlanok is!

Febr. 2. Márk 10:32–52. Zsolt. 93. Ez a zsoltár is Istennek a méltóságáról, hatalmáról, erejéről, fenségéről, szentségéről, örökkévalóságáról beszél, szóval azokról a tulajdonságairól, amelyeket legnehezebben tud megérteni és elfogadni az emberi lélek, mert ezekkel szemben kell magát legjobban megaláznia. De a kegyelmes Átyát csak akkor találhatjuk meg benne, ha teljes alázatossággal, bűnbánattal közelünk hozzá. Engedjük hát, hogy Istennek nagysága úgy összetörjön, úgy porba süjtson bennünket, hogy el tudjuk fogadni a meg nem érdemelt, ingyen kegyelmet!

Febr. 3. Máté 8:23–27. Róm. 13:1–10. Ján. 4:31–42. Róm. 7:7–16. Mily sok versengés és irigység van sokszor az Isten országának a munkásai közt, mikor azon osztoznak, hogy »ez az én munkám, ez a te munkád« vagy »az eredmény, ami itt látható, az az én munkám gyümölcse és különb, mint a te munkádé.« Éretlen, bűnös emberi beszéd ez. Minden munka az Uré, minden igazi eredmény az Ő Lelkének a gyümölcse. Sokszor állítatunk olyan munkába, amelynek alapvetését az Ur más munkások felhasználásával végezte el, ne kevélykedjünk hát, ha a gyümölcs a mi munkánk közben mutatkozott. Van erre sok példa a külmísióban, de van itthon is.

Febr. 4. Zsolt. 135. Róm. 12:1–12. A keresztyén embernek törvénykönyve, a Hegyi beszéd mellett a római-beliekhez írott levélnek ez a 12. fejezete. Minden parancs az elé a nagy kérdés elé állít bennünket: így van-e

ez az én életemben? Így szolgálok, így adakozom, így tűrök, így szeretek, így imádkozom-e én? S ha nem, mi az oka? Mert nem szántam még oda magamat mindenestől, testestől-lelekestől az Urnak kedves áldozat gyanánt, még egy és más dologban a világhoz szabom magamat s nem kutatom és nem követem mindenben az Ur tökéletes akarátát.

Febr. 5. Márk 11:1–19. Róm. 12: 13–21. A legnehezebb keresztyén törvények még itt következnek: áldani azokat, akik minket kergetnek, gonoszért jóval fizetni, az ellenséget bajában megsegíteni, ezek olyan szabályok, amelyeket a természeti ember nem tud betölteni, de amelyekre erőt ad Annak a Lelke. Aki a keresztyén ellenségeiért imádkozott, a bűne miatt keresztre jutott latort megmentette, Aki utolsó lehelletéig szívében hordta a bűnösöket, akikért meg kellett halnia. Járjunk az Ő iskolájába, s mindent megtanulhatunk.

Febr. 6. Márk. 11:20–33. Róm. 13:1–10. Isten ígéje nemcsak a belső lelki világot akarja kormányozni, hanem a földi dolgokban is rendet akar teremteni. A jó keresztyénnek jó családtagnak, jó hazafinak, jó állampolgárnak, jó hivatalnoknak, jó egyháztagnak is kell lennie. Mindenben, mindenütt híven kell teljesítenie kötelességét. De az sem lehetséges pusztán külső nyomással, hanem a szív mélyéből kell fakadnia. A törvénynek a betöltése a szeretet — mondja az Irás, s valóban, igazán tökéletes és áldásos betöltése minden törvénynek csak az, amely szeretetből fakad.

Febr. 7. Márk. 12:1–17. Róm. 13:11–14:9. A megértő és hordozó szeretet egyik legbecesebb tulajdonsága Isten gyermekének. Nem szabad ítélkezni, nem szabad egymástól azt kívánni, hogy minden mellékes dologban is úgy gondolkozzék, mint mi, nem szabad a keresztyén testvéreket fölényes módon reakényszeríteni olyan dolgok megtartására, amelynek szükséges voltát Isten még nem fedhette föl előttük. Egyszóval megérteni, el-
tűrni egymást, az az a hordozó szeretet, amellyel többre megyünk a lelki munkában, mintha minduntalan azt éreztetjük a másikkal, hogy nekünk több a világosságunk, mint neki, már előbbre vagyunk a keresztyén életben, mint ő. Épen ez a magatartás

mutatja, hogy nem vagyunk előbbre.

Febr. 8. Márk 12:18-34. Róm. 14:10-23. Az igazi szeretet le tud szállni a másikon az álláspontjára, ha annak még kevesebb a világossága. Nem a fontos, alapvető dolgokban való engedés ez, hanem a másod- és harmadrendű kérdésekben való alkalmazkodás. Aki magát igazán és egészen a Szent Lélek vezetésére alá helyezi, az meg fogja különböztetni tudni, hogy miben *nem szabad* engedni és miben *kell* engedni a másikon a kedvéért.

Febr. 9. Márk 12:35-44. Ezék. 33. 10-16. Mennyire világosan kitűnik az ó-testamentumi igékből is, hogy az embernek folytonos összeköttetésben kell lennie Istennel és folytonos függésben lenni Őtől. A megtérés nem azt jelenti, hogy emberi természetünk most már úgy átváltozott, hogy nem vagyunk képesek vétkezni. Az emberi természet mindvégig emberi természet marad, hanem azt kell nekünk hit által halálba adnunk, és a hitnek folytonossága által a halálban tartanunk. Az Igével való állandó táplálkozás, az annak való hűséges engedelmeség, az imádkozásnak, a közösségnek az Urért való munkának a gyakorlása tarthatják fenn és erősíthetik bennünk ezt a hitet.

Febr. 10. Máté 13:24-30. Kol. 3: 12-17. Máté 7:24-29. Róm. 8:1-9. Megbocsátás, szeretet — ki lehetne-e rekeszteni ezt a két dolgot a hívő keresztyén életéből? Hogy lehetne, mikor az ő egész élete azon épül föl, hogy az ő egyszülött Fiát adta érte, s neki is, aki hisz ebben, ennek a hitnek alapján bocsátattak meg a bűnei? Isten szeretetének a mi szívünkben is szeretetet kell ébresztenie nemcsak Isten iránt, hanem embertársaink iránt is, s aki szeret, az megbocsát.

Febr. 11. Zsolt. 138. Róm. 15:1-13. Az erősek hordozzák az erőtlenekeket, ne fölibük helyezkedjenek, hanem őket emeljék, hogy növekedhessenek. Az erőtlenekek pedig engedjék magukat hordoztatni, ne hitessék el magukkal, hogy már jól tudnak a maguk lábán járni, mert akkor annak a veszélynek teszik ki magukat, hogy elesnek. Egyseg úgy jöhet létre, ha senki sem a maga személyét helyezi előtérbe, hanem mindig Krisztust, akiben és aki által befogadja az ő atyafiát. Nehéz leckének látszik ez, de az engedelme-eket megtanítja rea a Szent Lélek.

Febr. 12. Márk 13:1-23. Róm. 15: 14-24. Pál apostol azt a parancsot

vette az Urtól, hogy a pogányok közt hirdesse a Krisztus evangéliumát. Pogányok, persze, akkor nem csak azok voltak, akiket mi most ez alatt a név alatt értünk, az Európán kívül lakó színesbőrű emberfajok, hanem Európa fehérbőrű lakosai is, a mi öseink. Ha Pál engedelmesen meg nem kezdte volna ezek közt a munkát, ha az evangélium hirdetése csak a zsidó népre szorítkozott volna, hol volnánk mi most akkor? Adjunk hálát azért az első pogány misszionáriusért, aki elterjesztette a Krisztus evangéliumát Európában is.

Febr. 13. Márk 13:24-37. Róm. 15: 25-33. Pál tudja azt, hogy bár a lélek előbbvaló, mint a test, azért a testről sem szabad megfeledkezni. A lélek gondozásával együtt kell járni a test gondozásának is, ha a szűkölködőket kegyes szavakkal akarjuk kielégíteni és nem igyekszünk testi és anyagi nyomorúságukat enyhíteni, akkor nagy akadályt gordítunk lelki munkánk eredménye elé. A külmiszióban a lelki munka útját legjobban az orvosi misszió egyengeti, amely a test betegségein segít.

Febr. 14. Márk. 14:1-16. Róm. 16. Milyen szeretettel hordozza szívén Pál az általa alapított gyülekezeteket! Hány embert ismer ott személyesen úgy, hogy imádkozik értük, s névszerint megemlékezik róluk leveleiben! Nem anyagi érdek köti hozzájuk, nem is a test és a vér köteléke, hanem »az Urban« való lelki kötelék, mint az egyes üdvözlésekből kitűnik. Ez a legszorosabb kötelék, ezt kell a leghívebben ápolni, ezen van Istennek legnagyobb áldása.

Febr. 15. Márk 14:17-31. I. Móz. 1:1-13. Isten öröktől fogva volt, de hogy a mi földünk teremtése előtt mi volt a világmindenségben arról Ő nem ad nekünk számot. Elég, ha azokat a dolgokat kijelentette, amelyek közvetlenül mireánk tartoznak, a föld teremtését s az égét, amennyiben az a mi földünk számára észlelhető. A teremtés munkája természetesen, csak nagy vonásokban van előadva. Egy nap alatt nem a mi 24 órából álló napunkat kell érteni, hanem sokkal hosszabb időszakot. Fő az, hogy minden Isten teremtő szavára jött létre, s hogy a teremtés munkájában a teljes Szentháromság részt vett: a teremtő Atya mellett a Fiú, mint Ige, s a Szent Lélek mint tápláló Erő.

Vargha Gyuláné.